

JASON SEGEL
KIRSTEN MILLER

NOČNÍ MŮRY!

~ ZTRACENÁ ~
~ UKOLÉBAVKA ~

~ ILLUSTROVAL KARL KWASNY ~

Noční můry!

Ztracená ukolébavka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Jason Segel, Kirsten Miller
Noční můry! – Ztracená ukolébavka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

NOČNÍ MŮRY!

~ ZTRACENÁ ~
UKOLÉBAVKA

JASON SEGEL
KIRSTEN MILLER

NOČNÍ MŮRY!

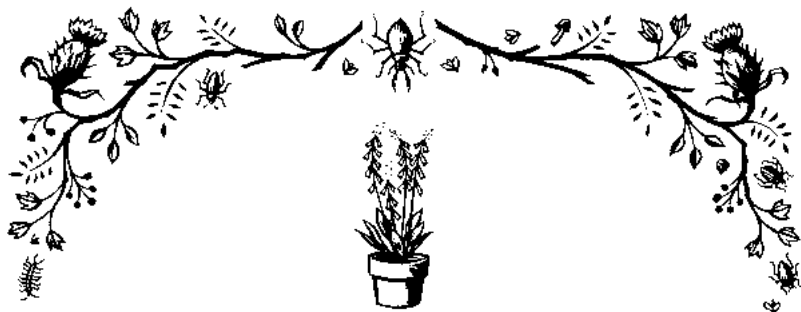
~ ZTRACENÁ ~
UKOLÉBAVKA

~ ILUSTROVAL KARL KWASNY ~

Ron Daly zažil coby kluk bombardování
Glasgowa. Svým vyprávěním o válečné Británii
inspiroval tuto knihu. Svým životem inspiroval
každého, kdo ho znal.

PROLOG

Sklonila se a nakoukla klíčovou dírkou. Za dveřmi se stáhla tlumeně osvětlená chodba. Do té nemohla, ale přesně věděla, kde se nachází: ve druhém patře fialového zámku ve městečku zvaném Cypřišový Potok. Z chodby vedly troje dveře do ložnic a tam spali čtyři lidé. Pozorovala je klíčovou dírkou celý večer, ty dva chlapce a jejich rodiče.

A uvažovala, co s nimi provede, až se dostane na druhou stranu.

Po tisíci vyzkoušela knoflík dveří. Otáčel se, ale dveře nepovolily. Nebyly jenom zamčené – byly zabarikádova-

né. Věděla, že je to kvůli ní, právě ji chtěli obyvatelé fialové usedlosti udržet za těmi dveřmi. Nechali jí tu dopis.

Vztek v ní zuřil jako požár. Pevně zavřela oči a zařala pěsti, až se jí nehty zaryly do dlaní. Musí najít nějaký způsob, jak to provést. Jediný špatný tah, a ta rodina věž spálí, zničí její tajemství a ona tu zůstane trčet. Zbývala jí jenom jediná možnost. Čekat. Dřív nebo později ji její sestra dvojče najde.

Nakonec se odlepila od klíčové dírky a vyšla po schodech zpátky do věže. Majitelé domu zatloukli okna prkny, ale měsíční světlo se stejně proplížilo dovnitř. Brána, kterou sem prošla, zůstávala otevřená. Za ní ležel podsvět, krajina nočních mūr. Celé desítky let procházela sem a tam mezi dvěma říšemi. A ta rodina dole se jí v tom teď snaží bránit. Nečekala, že k tomu seberou dost síly, ale jim se povedlo překazit její velký plán.

Z nábytku zůstal ve věži jenom mohutný dubový stůl. Nechali ho tam, když pokoj vyklízeli. Asi byl moc velký na to, aby se s ním vláčeli po schodech. Vylezla si na něj, lehla si do měsíčního světla dopadajícího na desku a vzala do ruky dopis, který tu našla. Pro normálního člověka byla ve věži na čtení moc velká tma. Jenže ona už dávno normální nebyla.

Milá ICK,

jsme strážci této brány a víme, že jí můžeš projít stejně jako my. Ve vstupu do bdělého světa ti nezabráníme, ale postaráme se, abys neprošla dál než do tohoto pokoje. Jestli se pokusíš odejít, spálíme věž a všechno v ní. Brána se zničí a svou sestru už nikdy neuvidíš.

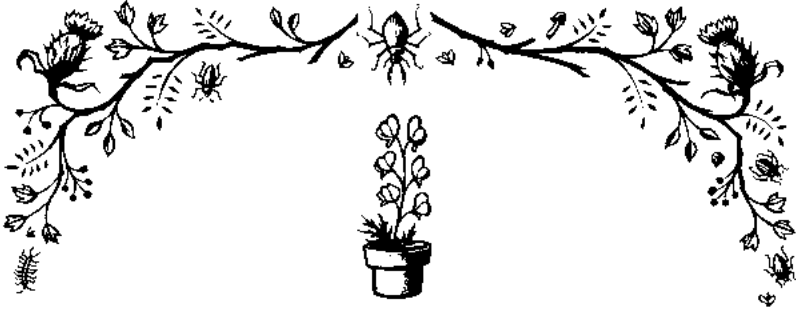
Doufáme, že si tě úřady z podsvěta najdou a potrestají tě za ty hrozné zločiny, co jsi napáchala. Do té doby se drž dál od našich snů.

Charlotte, Charlie a Jack Lairdovi

Charlotte, Charlie a Jack Lairdovi, opakovala si ta jména v duchu. Patřila dvěma klukům a děvčeti, které už dospělo. Zvláštní bylo, že se podepsali jenom tři lidé – a v zámku přitom žijí čtyři.

ICK si byla skoro jistá tím, co to znamená. Vycítila příležitost. Tři z těch lidí dole věděli, že přijde.

Ale ten čtvrtý ji nečeká...

~ PRVNÍ KAPITOLA ~

ZÁHADNÉ BESTIE

Jen o kousek dál od těch divných dveří plných zámek se ve spaní převaloval Charlie Laird. Když večer zavíral oči, těšil se, že navštíví říši snů. Jenže skončil jinde.

Netušil, kam se to dostal. Nic neviděl. Takovou tmou ještě nezažil.

„Nepanikař,“ domlouval sám sobě. „Pamatuj, v tomhle jsi profík.“

Natáhl ruku a pročísl prsty temno, ale v dlani necítil nic než vítr. Udělal krok. Vlhce to mlasklo, jak odlepil bosou nohu od bahnité země. Bylo mu jasné, že se ocitl někde venku. Popošel ještě o pár kroků, zastavil

se a začíchal. Teplý vánek, který ho obaloval, s sebou nesl pach hnoje. Doufal, že nevychází z toho, co má rozmačkané mezi prsty. Strach zatím zvládal, ale nastvaný byl pořádně.

Chtěl se dostat dál, vykročil, ale ztuhl s nohou ve vzduchu. Zdálo se mu, že něco zaslechl. Nic hlasitého – jen tiché zachrčení, jako by si poblíž někdo odkašlal.

Charlie se naslepo točil ve tmě a napjatě pátral, odkud zvuk vyšel. „Haló?“ zavolal. „Je tam někdo?“

Zastavil se, zadržel dech, čekal na odpověď – a zároveň se jí bál. V dálce zaduněl hrom a zvedl se vítr. Nejenom že je venku, navíc se k němu blíží bouřka.

Vteřiny ubíhaly a nikdo neodpovídal. Ale něco se *pohnulo*. Charlie uslyšel mlasknutí bahna a tiché cáknutí – krok. Stál jako solný sloup, zachytil druhý krok a za chvíli třetí a čtvrtý. Ten tvor ve tmě postupoval pomalu, ale zřejmě šel najisto. Mířil přímo k němu.

„Je to jenom noční můra,“ zašeptal Charlie sám sobě. Věděl, jak noční můry fungují, a taky věděl, jak je porazit. Tenhle sen ale byl jakýsi jiný.

Tvor se už dostal tak blízko, že ho Charlie cítil. Smrděl jako záchodová mísa nacpaná zpocenými svetry.

Blížil se a jemu škubalo v nohou, zoufale se mu chtělo vzít do zaječích, jenže utéct před noční můrou, to je to nejhorší, co můžete udělat. Je úplně jedno, jak rychle utíkáte, nakonec vás vždycky dožene. Takže ať se Charlie děsil, jak se děsil, neměl na vybranou. Musel se té hrůze postavit.

„Co jsi zač a co po mně chceš?“ houkl a doufal, že to znělo statečněji, než se cítil.

Slyšel, jak tomu stvoření rytmicky cvakají zuby. Zauvažoval, co asi žvýká, a před očima se mu promítl milion děsivých představ. Pak uslyšel ještě něco, a to potlačilo všechno ostatní.

Byla to píseň, linula se odněkud z dálky. Sladký ženský hlas broukal ukolébavku – jakou Charlie dobře znal. Zpívala mu ji před lety máma, když byl malý a ona ještě žila.

„Mami?“ zavolal s nadějí. „Mami, jsi to ty? Jsi tam někde?“

Žena dál klidně notovala, jako by ho neslyšela.

„Je tma! Nevidím tě!“ zkusil to znova. „Najdeš mě? Pomůžeš mi?“

Místo odpovědi se na něj spustil déšť. Bouře utopila píseň a rozdrtila Charlieho naděje. Navíc ještě ucítil,

jak se o něj otřelo cosi velikého. Vyjekl, zakymácel se a rozplácl se po zadku do bahna.

Natáhl ruce, aby se bránil. Chystal se zaječet. Kdo ví, co mu teď ta stvůra provede, když ho dostala na zem. A pak osvítil oblohu blesk. Stvoření, které se k Charlie-mu přiblížilo, nebylo zdaleka samo. Jak se tak pachtil v bahně, postávaly nad ním desítky stejných tvorů a všichni přežvykovali. Každý měl tak metr dvacet na

výšku a na šířku taky tak, kožich černý jako uhel a jantarové oči, zářící ve světle blesku.

Došlo mu, že jsou to ovce. *Černé ovce*, o jakých se zpívá v ukolébavce.

Charlie se v posteli prudce posadil. Hrud' se mu těžce zvedala a zase klesala, srdce se splašilo, deku i pyžamo měl propocené. Takovou noční můru ještě nezažil.

A zatímco se rozdýchával a srdce zpomalovalo, uvědomil si, proč mu to připadalo tak divné. Ta noční můra nebyla *jeho*. Věděl jistě, že se ocitl v nejhorším snu *někoho jiného*. A ten spáček, ať to byl kdokoli, se *pořádně* bál.

DRUHÁ KAPITOLA

NOVÁ HOLKA

Charlie cítil, jak mu těžknou víčka. Probudil se ve čtyři v noci a už nezabral. Do té doby mu byly ovce celkem ukradené, ale teď jako by ho posedly. Uplynulo osm hodin, blížilo se poledne a on se nacházel uprostřed nejdůležitější pozorovací mise svého dvanáctiletého života. A *stejně* nemohl dostat ty smradlavé potvory z hlavy.

Nakoukl mezerou mezi knihami v regále. Holka, kterou sledoval, tam pořád byla. Okupovala jeden z knihovních počítačů už tři čtvrtě hodiny, ale nikdo si netroufl protestovat. Když k němu zasedla, Charlie-

mu se rozbušilo srdce. Nechtělo se mu ani pomyslet, co může superbídnice India Kessogová hledat. Kde výhodně sehnat výbušniny? Jak vyšlechtit lidožravé krysy? Jak vyrobit jed, který se dá zamíchat do kečupu ve školní jídelně? Ukázalo se ale, že nehledá nic. Dvacet minut jí trvalo, než se naučila zacházet s myší, a pak koukala na kreslené filmy. Dokonce ani nebyly děsivé. Pohihňávala se u toho, co baví leda tak mimina.

Pak zazvonilo a dívka se zvedla a uhladila si staromódní úbor. Charlieho napadlo, že vypadá skoro jako uniforma. Pod námořnický modrou šatovou zástěrou měla sněhobílou košili a u límce jí vykukovala červená vázanka.

Zasunula židli zpátky ke stolu. Nikdo se ani nepohnul. Rozhostilo se takové ticho, jaké normálně nevládne ani v knihovně. Asi tak dva tucty dětí, které tu byly, ani nehlesly, všichni jen upírali oči na tu holku. Nezírali na ni proto, že by jim připadala divná. Zírali na ni v hrůze. Každý už Indii Kessogovou viděl. Jenže ne v základní škole v Cypřišovém Potoce.

Ona si toho buď nevšimla, nebo jí to bylo jedno. Jakmile zazvonilo, sebrala si věci a bezstarostně odkvači-

la ke dveřím. Nikdo jiný se moudře ani nehnul, jen Charlie se za ní opatrně vydal.

India procházela hlavní školní chodbou, dívala se na všechny strany, všechno si pečlivě prohlížela. Zastavila se a zasmála se automatu s láhvemi vody po dolaru za kus. Popošla pár kroků, vytrhla jednomu žákovi z třesoucí se ruky fialový kódový zámek a prohlížela si ho jako vzácný klenot. *Sbírá informace*, usoudil Charlie. Kéž by tak věděl, co s nimi zamýšlí.

Dav se před Indií rozděloval, jak procházela školou. Vyjevení žáci se tiskli zády ke zdem, couvali do nejbližších tříd a jeden sedmák se Charliemu přímo před očima nacpal do otevřené skříňky. Žádný div, že se spolužáci chovali tak vyděšeně. Zjevila se jim jejich nejhorší noční můra a jako by nic se loudala chodbami školy.

Přikrčil se za uklízacím vozíkem, protože se India zastavila a užasle pozorovala digitální hodiny na zdi. Právě ukázaly poledne. Charliemu se nechtělo věřit, že uplynuly jenom čtyři hodiny od chvíle, kdy zahájil osmou třídu. Už teď to vypadalo, že se jeho první školní den stane nejdelším v životě.

Škoda, pomyslel si zoufale. Až na to, že se nevyspal, to dnes všechno začalo skvěle. Nevlastní máma Char-

lotte udělala na snídani normální palačinky. Zlatohnědé, výborné, a hlavně bez kousku kapusty. Mladší brácha Jack pak zjistil, že vyrostl ze svého oblíbeného kostýmu Kapitána Ameriky, a výjimečně se vypravil do školy oblečený jako normální člověk. A po cestě autem do školy je táta, Andrew Laird, bavit vyprávěním o vlastním prvním dni v osmé třídě, když se sehnul u pítka a kalhoty mu ruply na zadku přímo před nejhezčí holkou z celé školy.

Ještě když se Charlie ráno usazoval ve třídě, měl výbornou náladu. A pak se to všechno strašlivě pokazilo. Zepředu uslyšel sladký hlásek s anglickým přízvukem. Jeho majitelka oznámila třídě, že je ve škole nová a jmenuje se India Kessogová. Ale bylo fuk, jak si to stvoření říká. Charlie ji znal jako INK.

India Nell Kessogová (INK) a její sestra Isabel Cordelia Kessogová (ICK) vypadaly jako normální dvanáctiletá dvojčata. Ale díky jejich černobílé fotce z roku 1939 Charlie věděl, že za skoro osmdesát let nezestárly ani o den. V jednu chvíli prostě stárnout přestaly. Nevěděl, jak se jim to povedlo, ale tušil, že to má něco společného se zničeným majákem, ve kterém žily sko-

ro sto let. Stál na ponuré, větrem ošlehané pláži v Maine a nesl v sobě mocné tajemství – stejně jako Charlieho fialový zámek skrýval bránu do země nočních můr.

Charlie byl odjakživa přesvědčený, že on, mladší bráška Jack a nevlastní máma Charlotte jsou jediní lidé, kteří dokážou přecházet mezi bdělým světem a podsvětem. Pak zjistil, že ICK a INK takhle putují už celé desítky let. Možná že dvojčata byla normální, když s tím začala, a změnila je doba strávená v podsvětě. Po tom, co přestaly stárnout, začaly ICK a INK kout pikle proti lidem. A letos v létě ušily překvapivě ďábelský plán. Spojily síly se skřety z podsvěta a vymyslely Spánkový elixír, lektvar, který lidem bránil snít a měnil je v mátohy.

Nikdo nezjistil, proč ho ICK a INK začaly prodávat zrovna v nedalekém městečku Orvillské Vodopády. A sotva tím odporným lektvarem nadělaly z jeho obyvatel uslintané, šourající se živé mrtvolky, soustředily se na Cypřišový Potok. Pronikaly do nočních můr Charlieho spolužáků a sousedů, a jakmile se obyvatelé městečka začali bát usnout, otevřela si dvojčata obchod přímo na Hlavní ulici a nabízela elixír jako léčbu na špatné sny.

Přípravek fungoval, jak slibovaly. Jenže likvidoval víc než jen noční můry – ničil i dobré sny. A když lidé nesnili, znamenalo to malér. Chyběli spáči, kteří by podsvět každou noc obnovovali, a ten se začal hroutit do obří jámy. Hrozilo, že říši snů spolknou oblak čiré nicoty.

Kdyby se se Spánkovým elixírem neskoncovalo, rozpadly by se celé tři světy. *Tohle* nebezpečí Charlie s kamarády zažehnal, ale dvojčata zůstala na svobodě. INK založila požár, zničila maják a sestry zůstaly trčet na opačných stranách brány. ICK žila pořád v podsvětě, ale stopa INK se ztratila. Po požáru dívka zmizela někde v bdělém světě.

Charlie od začátku věděl, že ji jednoho dne budou muset najít. A teď už s kamarády hledat nemusí. Jedna z dvojice padoušek, které skoro zničily tři světy, přišla přímo k nim.

V základní škole v Cypřišovém Potoce se INK dala zase do pohybu. Zazvonilo, chodba se začala vyprazdňovat a Charlie vyklouzl zpoza vozíku. Měl zrovna pauzu na oběd, a tak nespíchal. Nemínil spustit Indii Kessogovou z očí. Bude ji sledovat klidně celé ho-

diny, dokud nezjistí, co má za lubem. Ať se INK vrtne, kam se vrtne, půjde jí v patách.

Pak se otevřely a zavřely dveře a holka zmizela. Charlie se prudce zastavil. Sledoval by ji kamkoli... *kromě dívčích záchodků*. Zlostně zíral na dveře s pannáčkem v sukni a nejradši by je nakopl. Má jít za INK dovnitř? Kdo ví, co za pikle tam kuje. Ale co když jsou uvnitř i nějaké nic netušící holky a ty tam dělají... *holčičí věci*? Charlie toho za poslední rok viděl dost, ale tušil, že existují scény, ze kterých by se nezapamatoval. Rozhlédl se na obě strany. Nikdo se zřejmě nedíval. Natáhl ruku ke dveřím, pootevřel je a ze škvíry se ozval děsivý jekot. Neznělo to jako něco, co dovedou vydat lidské hlasivky. Spíš jako ryk vyděšeného zvířete.

Ucukl rukou ode dveří a o zlomek vteřiny nato vyrazil z dívčích záchodků kluk.

Charlie hned poznal Ollieho Tobiaše: žluté vlasy jako obvykle pečlivě učesané na pěšinku, pod krkem úhledný motýlek a k tomu šle. Ale tvář měl bílou jako stěna a oblečení a prsty pocákané něčím, co vypadalo jako čerstvá krev.

„Ollie!“ vydechl.

„Charlie!“ Ollie ho popadl za tričko, sežmoulal mu ho v pěstech. „Já ji viděl! Tu z nočních můr. Ona je tu, Charlie. Ona je tady!“

Ollie Tobias byl jeden z prvních dětí v Cypřišovém Potoce, které začala dvojčata pronásledovat ve snech. Polykal elixír, aby se nočních můr zbavil, ale marně, byl vůči Spánkovému elixíru imunní. A jak se ukázalo, jeho odolnost byla vodítkem, jaké Charlie potřeboval. Zjistil, co Ollieho chrání, a díky tomu s kamarády objevil protijed a zachránil všechny oběti ICK a INK.

Charlie vypáčil Ollieho prsty z trička a pokoušel se mu prohlédnout rány. „Já vím! Já ji taky viděl. Co ti tam provedla?“ Tušil, že je INK nebezpečná, ale nečekal, že někoho fyzicky *napadne*.

„Co?“ supěl Ollie. Sledoval kamarádův pohled k rudým cákancům na své kůži a oblečení. „To je jenom lak na nehty.“

„Lak na nehty?“

„Jo.“ Ollie ukázal k záchodkům. „Trošku jsem to tam holkám vylepšil.“

Charlie by si moc rád prohlédl, jak vymaloval dívčí záchodky. Ollie byl nejen nejpověstnější školní rošťák,

ale i pozoruhodný dekoratér. Jenže nebyl čas obdivovat jeho umělecké výkony. Charlie ho popadl pod paží a odtáhl do prázdné laboratoře na druhé straně chodby. Nastal čas povolat posily.

„Dej mi telefon,“ nařídil mu.

„V základní škole v Cypřišovém Potoce nejsou telefony povoleny,“ prohlásil Ollie s kamennou tváří. Na kluka, který se před pár vteřinami málem počural strachy, se mu obdivuhodně rychle vrátil smysl pro humor.

Charlie jenom natáhl ruku.

Ollie se zašklebil. „Chceš smartphone nebo jednorázovku?“

„Co je jednorázovka?“

„Ale, ale.“ Ollie protočil panenky. „A to si říkáš osmák?“ Položil Charliemu do dlaně smartphone.

Charlie vyťukal řadu čísel.

„Voláš Paige Bretterový?“ popíchl ho Ollie. „Proč se vůbec ptám? Jasně že voláš. Ona je jediná, kdo tu má kromě mě mobil. Dovolili jí ho, protože má věčně nemocnou mámu. A helemese – ty znáš její číslo zpaměti! Dneska už si čísla nikdo nepamatuje. Pokud... toho člověka *nemiluje*.“

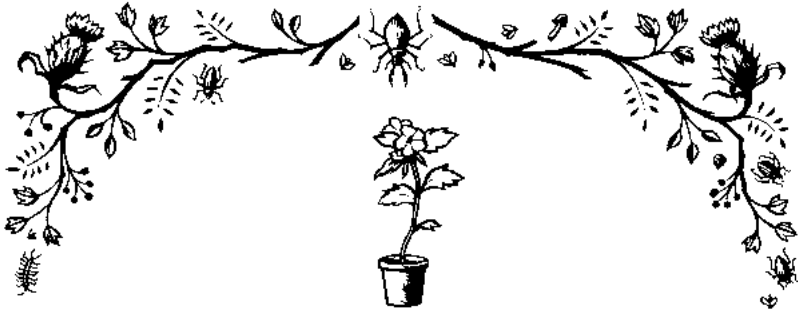
Charlie byl zvyklý, že si z něj lidi kvůli Paige utahují, ale stejně ho to pořád otravovalo. „Paige patří mezi moje nejlepší kámoše už od školky,“ vyštěkl.

„Jak milý. To se bude vašim vnoučátkům moc líbit,“ uchechtl se Ollie.

„Zavři zobák, Ollie, jestli nechceš zpátky za svou novou známou na záchodky. Ta se z těch tvých srandíček určitě potrhá smíchy.“ Charlie se obrátil k Olliemu zády. Nechtěl, aby viděl, jak zrudl.

Paige to vzala hned a horečně zašeptala: „Charlie! Kde jseš? My jsme v jídelně, všude jsme tě hledali. Viděl jsi tu novou holku?“

„Je na holčičích záchodcích v prvním patře,“ informoval ji Charlie. „Vezmi Alfieho a Rocca a sejdeme se na chodbě před nima. Musíme si s ní popovídat.“

~ TŘETÍ KAPITOLA ~

ZÁHADNÉ ZMIZENÍ ZE ZÁCHODKŮ

Charlie uviděl, jak kamarádi přibíhají zpoza rohu, a zhluboka si oddechl. Dorazily posily a ty už dokážou někomu pořádně nakopat zadek. Rocco Marquez, školní sportovní hvězda, byl z osmáků druhý nejvyšší – měl nejmíň o třicet čísel víc než roztomilá blondáča Paige Bretterová. Ale ta zas měla tak silnou osobnost, že to malou postavu bohatě vynahradilo. Alfie Bluenthal jako obvykle vězel v jednom ze své sbírky trapných vědeckých triček. Kabonil se na něm diamant a pod tím stálo **POD TLAKEM**. Alfie byl sice nejnesportovnější z jejich party, ale když potřebovali

vyřešit problém, jeho úchvatný mozek nasadil sprint a nechal je všechny daleko za sebou.

Alfie, Paige a Rocco byli Charlieho nejlepší kamarádi už od školky. Chytrí, odvážní a nápavití – přesně takoví, jaké člověk potřebuje za krize. A to se teď hodilo. V posledním půlroce se na ně v Cypřišovém Potoce krize hrnuly jako na běžícím pásu.

„Jsme tu. Jaký je plán?“ Paige si protáhla ruce a zapraskala klouby.

„INK je pořád na záchodcích,“ hlásil Charlie a ukázal na dveře. „Jdeme.“

Alfie vytřeštil oči a spadla mu čelist. „Tam *dovnitř*?“ zeptal se nervózně.

„Jsou to záchodky, Bluenthale,“ zahučela Paige. „Přesně jako ty vaše – jenom mnohem čistší.“

„A taky hezčí,“ dodal Ollie a předvedl skvrny od laku na oblečení. „Makal jsem na tom celý dopoledne.“

Rocco ho s gustem poplácal po zádech. Nepůsobil nervózně ani trochu. „Prohlídnout si Ollieho poslední umělecký dílo, a *navíc* si popovídat se superpadouchem v sukních? A to všechno na záchodcích. Paráda. Na co čekáme?“ Protlačil se dveřmi a Paige hned za ním. Alfie zakvílel a neochotně ji následoval.

„Zůstaň tady a hlídej,“ nařídil Charlie Olliemu.
„A nepusť dovnitř ani nohu.“

„Jasan, ale co ty druhý dveře?“

„Druhý dveře?“ nechápal Charlie.

„Jo. To chceš říct, žeš tam vevnitř nikdy nebyl? Na druhý straně záchodků je další vstup.“

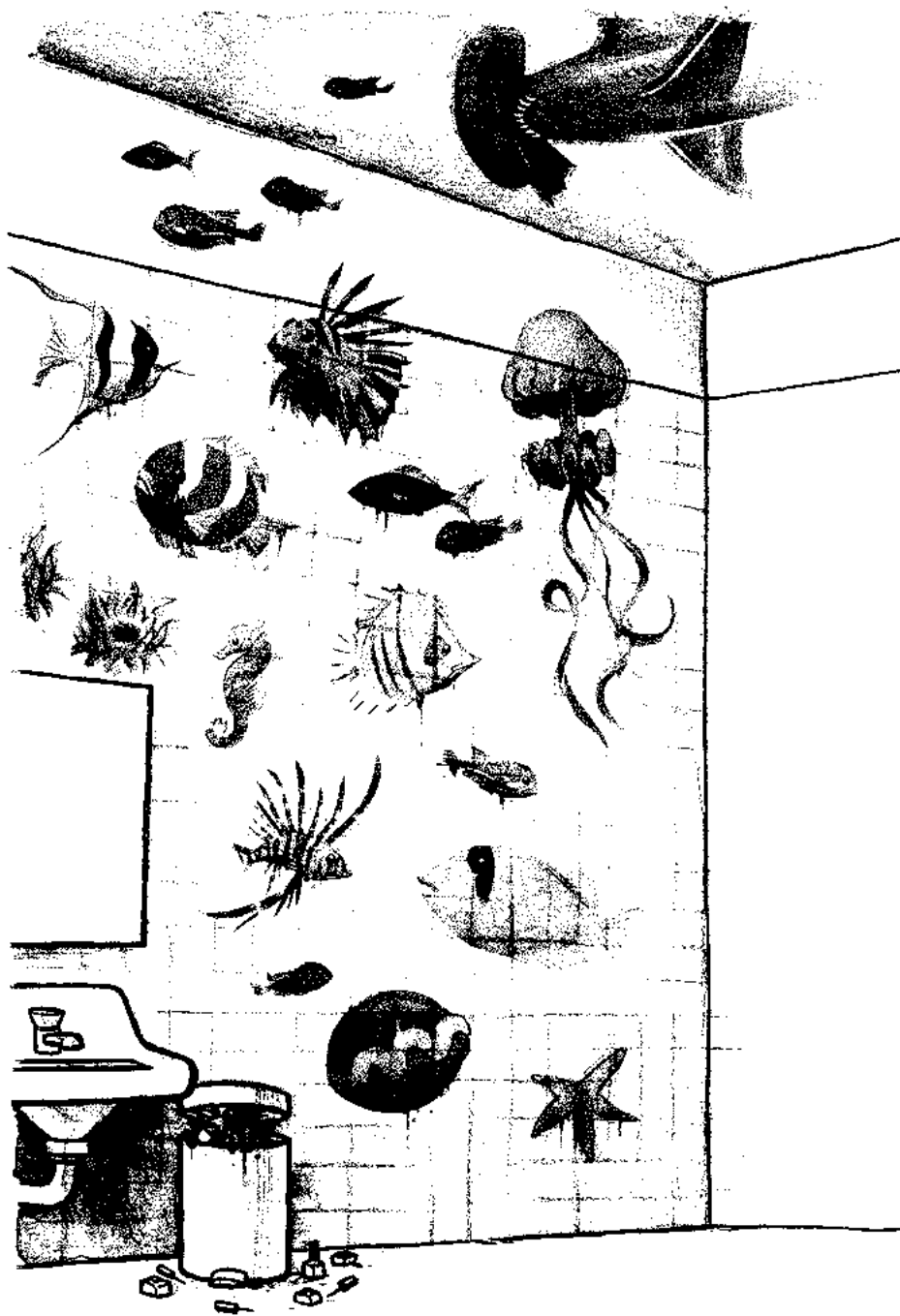
„Co?“ Charlie zasténal. Sledoval jedny dveře, a INK mu mezitím mohla klidně utéct druhými. „Ne, Ollie, já jsem vevnitř *nikdy* nebyl.“

To už vykoukl ze záchodků Rocco a potvrdil Charlieho obavy. „Pokud není INK neviditelná, tak je pryč. Jo, a dobrá práce, Ollie. Připomíná mi to, jak mě jednou máma vzala šnorchlovat do Mexika...“

„To nejsou mexické druhy ryb,“ volal Alfie zezadu, až se jeho hlas odrážel od dlaždiček. „Všechny patří do australského Velkého bariérového útesu.“ Vystrčil hlavu za Roccem. „Ten perutýn se ti povedl, Ollie!“

„Co to melete...“ začal Charlie a protlačil se mezi kamarády na záchodky. „No páni,“ hlesl. Na chvíli zapomněl, proč tam vlastně je.

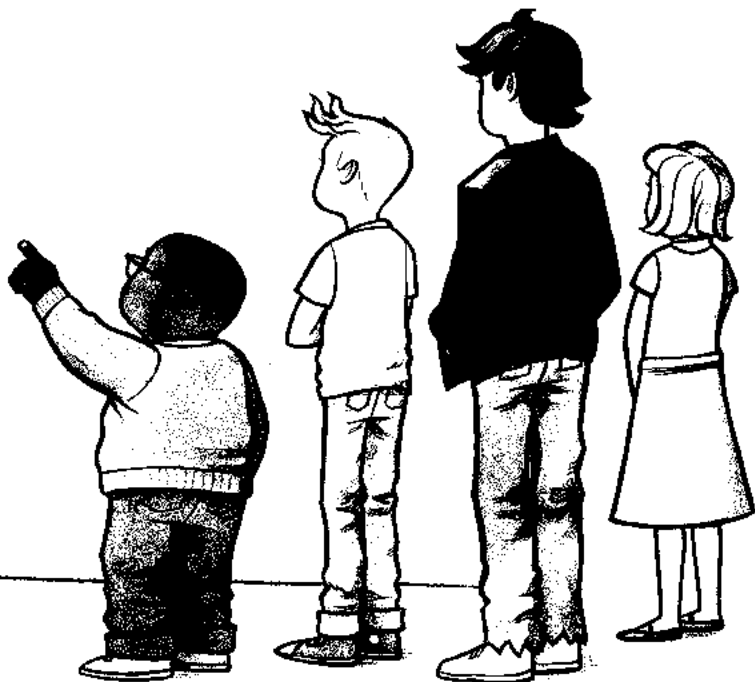
Modré dlaždičky na stěnách se proměnily v podvodní svět hemžící se mořskými tvory. Kroužily tam pestrobarevné ryby, po stropě plula nezaměnitelná si-

lueta obrovského žraloka kladivouna. A z tlamy mu trčelo cosi podezřele připomínajícího nohy s potapěčskými ploutvemi. Z vršku zásobníku na papírové ručníky na Charlieho mávaly sasanky a jednu mísu objímala chapadla obří chobotnice.

Odpadkový koš v rohu přetékal lahvičkami od laků na nehty a ve vzduchu to ostře čpělo.

„Úžasný, co?“ řekl Alfie. „A to si představ, že si Ollie musel vystačit se sbírkou máminých laků na nehty. Mimochodem, máte to tu mnohem hezčí než my, Paige. Dokonce i toaleták a dveře u kabinek!“

„Jasně, jasně, jasně,“ zahučela. „My holky jsme prostě civilizované a čisté. Škoda, že jedna z nás je vražedný maniak a možná ani ne člověk. Co s ní vlastně plánujete?“

„Já nevím,“ přiznal Charlie. Zavřel víko jedné mísy a usadil se na ni. Snažil se to vymyslet celé dopoledne, a odpověď pořád nikde.

„Co tu děláš?“ nechápal Rocco. „Když spálila maják, mohla jít, kam chtěla, nikdy bysme ji nenašli. Proč chodila do Cypřišového Potoka, kde ji z nočních můr zná každý děcko?“

Charlie překvapeně vzhlédl ke kamarádům. Copak jim to nedošlo? Asi ne, protože nikdo z nich neměl sourozence. „Přišla sem proto, že v našem zámečku je brána do podsvěta,“ vysvětlil jim. „A její sestra je uvězněná na druhý straně.“ Sám sice neměl sestru, zato měl bratra. A to pořádně otravného, ale stejně by ho nikdy nenechal někde trčet.

Dveře se rozletěly a práskly o zeď. Kamarádi sebou cukli a Charlie na svém trůnu nadskočil. Na záchodky vtrhla nějaká žena. Byla malá, sotva vyšší než Charlie. Husté černé vlasy měla zastřižené do úhledného mikáda s ofinou nad obočím, vězela v upnu-

tých černých šatech a černých botách na podpatcích, na puse měla rudou rtěnku. Paní Abbotová byla Charlieho nová třídní a nejnovější přírůstek učitelského sboru základní školy Cypřišového Potoka. Učila v jeho třídě přírodní vědy a suplovala dějepis za kolegu, který si cestou do školy na longboardu zlomil klíční kost.

Paní Abbotová se uprostřed srpna přestěhovala do městečka z New Yorku – a hned se dostala do řečí. Tvrdilo se, že žije ve zchátralém starém domě hluboko v lesích za městečkem. Byla samotárka, což všem připadalo podezřelé. Lidé si šeptali o jejím černém oblečení, neobvykle bledé pleti a zálibě v jasně rudé rtěnce. Někteří se domýšleli, že učitelka skrývá nějaké hrozné tajemství, ale nikdo nevěděl, jaké. Svou pověst podivínky posílila dnes ráno, když na úvod školního roku představila třídě sbírku naložených zvířecích mozků. Charlie se sice nedávno vypořádal s nočními můrami všech postav a velikostí, ale paní Abbotová mu naháněla hrůzu. Byla malá a možná i milá, ale něco mu na ní nesesedělo.

Učitelka podpírala malou holku, které se podlamovaly nohy a rozjížděly oči.

„To se správi,“ utěšovala ji. „Pan ředitel zrovna volá tvé mamince a tatínkovi, aby si pro tebe přijeli. Zatím ti trochu opláchneme obličej.“

Paige se rozběhla k umyvadlu a pustila vodu. „To je Ellie Hopkinsová? Co se jí stalo?“ vyzvíдалa.

„Necítí se dobře,“ odpověděla paní Abbotová. „Ale bude...“ Nedořekla, protože si konečně všimla Ollieho umělecké výzdoby a chlapců shromážděných kolem. „To jste tu namalovali vy?“

Charlie si povzdechl. To jim ještě chybělo, nechat se první den školy přistihnout při vandalství.

„Ne, paní učitelko, my to nebyli,“ Alfie mu se třásl hlas. Vyloučení ze školy by mu pokazilo jinak dokonalé výsledky. „Přísahám, že s tím nemáme nic společného!“

„Škoda. Až toho malíře najdu, poprosím ho, aby mi to doma taky vyzdobil. Ten člověk je hotový naivní umělec,“ poznamenala paní Abbotová a dál se věnovala holčičce, kterou měla na starost. „Podržte prosím někdo tady Ellie a já navlhčím papírové ručníky.“

Alfie a Paige ji vzali pod pažemi. „Můžeme s Charliem nějak pomoci?“ nabízel se Rocco jako zosobněná ochota.

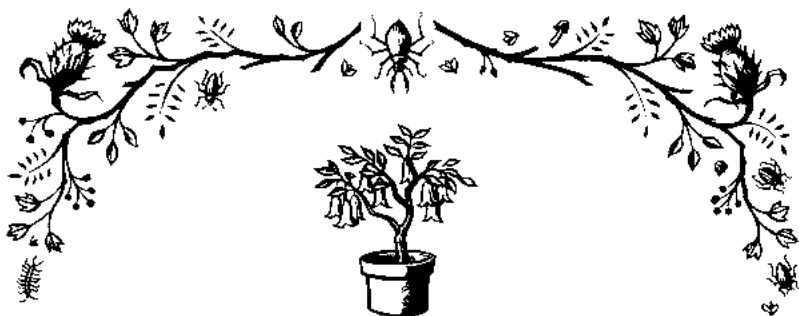
„Ano, děkuji. Začněte tím, že zmizíte z dívčích záchodků. A zajděte do jídelny a přineste Elliiny věci. Omdlela u poličky s kořením.“

„Ona omdlela?“ hlesl Charlie. Po zádech mu sjel mráz.

Ellie otevřela pusou a cosi zahuhňala, ale Charliemu ta čtyři slova neušla. „Já viděla tu holku,“ řekla.

Charlie štouchl do Rocca. „Jdeme.“

~ ČTVRTÁ KAPITOLA ~

PŘÍSAHA

Působí tak...“ Rocco se zarazil a uvažoval nad „správným slovem.

„Dábelsky? Vražedně? Krvežíznivě?“ napovídal mu ochotně Charlie.

„Neškodně,“ povzdechl si Rocco. Charlie v tom slyšel soucit. To nevypadalo dobře. Rocco sice přerostl skoro všechny ve škole, ale pod tím statným zevnějškem se schovávalo velké a měkké srdce. Rocco Marquez byl až moc hodný.

Charlie ovšem musel uznat, že s INK má pravdu. Seděla sama uprostřed jídelny. Nejenže bylo prázdné

u jejího stolu, ale i u všech čtyř kolem. Všichni se od ní drželi dál. Stovka žáků se natlačila na padesát židlí na kraji jídelny a vzduchem se nesl šepot. Charlie věděl, jaké to je cítit se osamělý. Nic příjemného.

INK zkoumala oběd na tácku před sebou jako vědec, který pitvá zvlášť odporný vzorek. Vzala malý obalovaný řízeček a očichala ho. Znechuceně zkřivila obličej a upustila ho zpátky na talíř.

„Čich jí zřejmě slouží,“ poznamenal Charlie. „Stačí si k těm nugetkám přivonět a hned je jasný, že kolem kuřete ani neletěly.“

„Ale krokety jí jedou,“ dodal Rocco. INK si hodila jednu do pusy. Ve tváři se jí objevilo překvapení a pak nadšení. Hned sáhla po další. „Možná přece jenom není tak divná.“

„Bramborový krokety mají rádi všichni,“ namítl Charlie. „Ty jediný tu vážně chutnají jako jídlo. Ale nepřišli jsme se koukat, jak se INK láduje. Jdem si s ní promluvit.“

„A jejda,“ všiml si Rocco. „Vypadá to, že nejsme sami, koho to napadlo.“

Davem se kdosi tlačil a snažil se dostat do prázdného středu jídelny. „Promiňte! Pardon! Promiňte!“

Charlie sebou škulbl. Do tváře tomu klukovi neviděl, ale hlas znal jako své boty.

Před INK se vynořil jeho devítiletý bráška Jack a položil si svačinovou krabičku s Kapitánem Amerikou na její stůl. Šeptání ustalo a v jídelně se rozhostilo děsivé ticho. Charlie s Roccem slyšeli ode dveří každé slovo. „Nevadí, když si přisednu?“ zeptal se Jack.

INK vzhlédla a koutky jí zaškubaly, jako by se chtěla usmát, ale nevěděla jak. „Nazdar, Jacku,“ odpověděla svým vytríbeným přízvukem. „Doufala jsem, že tě tu uvidím.“

Jack se rozzářil, jako by měl vážně radost. „Čau, Indy.“

Charlie už málem zapomněl, že se ti dva znají. Na jaře podnikl Jack spoustu tajných výprav do podsvěta, zatímco v domě všichni spali. Při jedné z těch návštěv potkal INK. Později líčil, že jí dělal společnost, protože mu připadala osamělá. Ale Charlie měl podezření, že i to přátelství patřilo do ďábelského plánu dvojčat. Existoval jenom jediný důvod, proč by se zrudla jako INK kamarádila s devítiletým klukem. Jistě sbírala informace o rodině Lairdových, o jejich fialovém zámečku a o Cypřišovém Potoce.

Jack otevřel svačinovou krabičku a vytáhl sendvič. „Ty jsi z Anglie, co? Jedla jsi někdy sendvič s burákovým máslem a džemem? Je to naše americká dobrota – něco jako bramborový krokety. A moje nevlastní máma ji dělá nejlíp na celém světě. Džem si vaří sama, sbírá lesní plody.“ Podal jí půlku sendviče a INK si ho vzala.

Co to Jack provádí? Charlie zuřil. Tentokrát přece nemůže tvrdit, že neví, o co jde. To se chce nechat zabít? Kdo ví, co INK udělá, jestli ji někdo naštvě. Co když sendviče s burákovým máslem a džemem nesnáší? Charlie popošel o krok, chtěl se protlačit mezi lidmi blíž.

Rocco mu položil ruku na rameno. „Nedělej to, Charlie,“ varoval ho tiše. „Mně přijde, že to Jack zatím zvládá.“

Charliemu chvíli trvalo, než v sobě udusil žárlivost. Bráška to s lidmi uměl – a taky s obry, gorgonami a podvrženými dětmi. V tom se mu Charlie nemohl rovnat, Jack dokázal okouzlit každého člověka i věc. Ještě s INK neseděl ani minutu a už mu doslova zobala z ruky.

„Takže ty teď chodíš sem do školy?“ slyšel Jacka.

INK přikývla. Zřejmě chtěla něco říct, ale pusou měla zalepenou burákovým máslem. Několikrát polkla, než se ho zbavila. „Mou starou školu v Londýně zničila bomba. Už dlouho jsem si chtěla najít novou.“

Charliemu se udělalo zle. Neplánuje INK náhodou vyhodit do vzduchu i základku v Cypřišovém Potoce?

„Bomba?“ zeptal se Jack jakoby nic, beze stopy zne-
pokojení. *V tom je vážně třída*, pomyslel si Charlie
hořce.

„Přesně tak,“ přisvědčila INK. „Rozbila to tam
všechno na cimprcampr.“

„No páni. To je hrůza.“

„Ani ne. Stalo se to v noci.“ INK se znovu zakousla
do sendviče. „Vevnitř nikdo nebyl.“

„Uf,“ oddechl si Jack a otřel si neviditelný pot z čela.
„No, tak vítěj v základce v Cypřišovém Potoce! Jsem
rád, že jsi tady, ale trošku mě to překvapuje. Myslel
jsem, že chceš chodit do školy v Orvillských Vodopá-
dech.“

INK přestala žvýkat. V očích se jí něco změnilo.
„Proč sis to myslel?“

Jack se nenechal vykolejit. „No, protože je tam ta vel-
ká usedlost, co se jí říká hrad Kessog. A ty jsi Kessogo-

vá, tak mě napadlo, že budeš příbuzná toho chlapa, co ho postavil. Nebyl to nějaký vzdálený bratranec nebo tak?“

„Byl to můj strýc. Ale na to hrozné místo se už *nikdy* nevrátím. Místní lidé jsou nejhorší, jaké jsem kdy potkala.“

Tónem hlasu dávala jasně najevo, že se o strýci a Orvillských Vodopádech nemíní bavit.

„Zajímavý,“ zamumlal Charlie. Litoval, že nemá tužku a nemůže si dělat poznámky. Jack a INK žvýkali sendviče mlčky a zdálo se, že bratr přemýšlí, na co se ještě zeptat. Šepot dětí na krajích jídelny zase sílil.

„Ale ne,“ zasténal Rocco. „Začíná to být *až moc* zajímavý.“

Z davu se vyloupila mohutná postava a blížila se doprostřed. Za ní pospíchalo drobné stvoření, prodíralo se mezi židlemi. Ten hromotluk byla holka jménem Jancy Dareová – vysunutá obránkyně a hvězda školního fotbalového týmu, který vedl Rocco. Jancy Rocca přerostla na výšku skoro o deset centimetrů a na šířku nejmíň o patnáct – a byla děsivější než pytel zmijí, hotová noční můra fotbalistů z osmiček po celém státě, pověstná tím, jak umí vyřídit zadáky – dokonce i ty,

kteří zrovna nehráli. Skřítek v jejích patách byl kluk jménem Lester. Nikdo nevěděl, jestli je to Jancyin přítel nebo sluha. Měl za úkol vláčet Jancyin batoh, nechat se od ní urážet a oplácet to všem kolem.

Jancy přidusala ke stolu, u kterého seděli Jack s INK. „Tebe znám,“ prohlásila.

„Já tě taky,“ kývl Jack. „Pět let chodíme do stejné školy. Jak se máš, Jancy? Kdy začne fotbalová sezona?“

Lester se uchechl.

„Já nemluvila s tebou, Kapitáne Ameriko,“ zavrčela Jancy. „Ale s ní.“ Namířila ukazovák přímo na INK. Jeho špička se zastavila kousíček od rudé vázanky, zastrčené úhledně pod vršek námořnický modré šatové zástěry.

„Rozkošnej vohoz,“ zašklebil se Lester. „Co jseš zač? Maškara mrňavý Američanky z halloweenskýho vydání?“

INK neřekla nic. Sledovala Jancy s výrazem, který by Charlie nazval *vědecký* – jako by ji něco v její rudé tváři zaujalo.

„Zdál se mi milion zlejších snů o holce, co vypadala přesně jako ty,“ kabonila se Jancy. „Nedala mi pokoj, nenechala mě pořádně se vyspat. Pořád se mi zjevova-

la a zamykala mě v tmavejch pokojích. No, tak teď jsi v *mým* světě, sestřičko. Nevím, jak ses sem dostala, ale pomstím se ti. A to si piš, že si to vychutnám.“

INK z Jancy nespouštěla oči. „Pardon. Já tě nikdy neviděla a netuším, o čem to mluvíš. Asi sis mě s někým spletla,“ odtušila zdvořile.

Jancy zavrtěla hlavou. „Ani nápad, ty divný hadry poznám. A ten přízvuk. Tak dělej, vstaň a přijmi trest jako ženská.“

„Jsi dost rozčilená,“ poznamenala INK a zvedla se ze židle. „A silně se potíš. Nebylas náhodou poslední dobou ve válečné linii?“

„Co to...“ Jancy se rozhlédla, jestli to někdo kolem náhodou nepochopil. „Ty mi vyhrožuješ?“

„Kdepak.“ INK nevypadala, že se bojí.

Ale Charlie si dělal starosti. Ne z toho, že by INK mohla dojít k úhoně. Děsil se, co se stane Jancy. „Už jsem viděl dost,“ řekl Roccovi. „Jdeme.“

Pospíchali ke skupince uprostřed jídelny, a jak se blížili, postřehl, že se Jancy vážně potí. Na čele jí stály kapky potu a tričko na zádech měla mokré.

„Co *ty* tu chceš?“ vyštěkla Jancy, když zahlédla vysokou postavu Rocca.

„Chci, abys toho okamžitě nechala,“ nařídil jí. „Mám ti připomenout, že máš podmínku, jak jsi minulou sezonu praštila toho zadáka, až dostal otřes mozku?“ Na to si Charlie pamatoval. Chudák, kterého si Jancy podala, nebyl dokonce ani ve hře, seděl na tribuně. „Šťouchneš do tý holky jedním prstem, a do konce roku si nezahraješ.“

Jancy se nafoukly nozdry vztekem. Byla tak vysoká, že jí Charlie viděl nosem skoro až do mozku. „Ty nevíš, kdo to je, Marquezi?“ zafuněla. „To je ta děsná holka, co nás všechny strašila ve snech. Copak jsi tady se svým malým kámošem Lairdem každému neříkal, že před nočníma můrama nemáme utíkat? No, tak já se nehnu, dokud tahle nevypadne. Ani to není opravdická holka. Je to duch nebo démon nebo co. Jenom se koukej!“

Jancy se vrhla k INK a silnými prsty ji štípla do paže. Charlie viděl, jak se jí v tom okamžiku proměnil obličej. Bůhví, co čekala, ale nebylo to to, co se stalo. A bolestné vyjeknutí, které ze sebe INK vyrazila, jasně dokazovalo, že má paži z masa a kostí. Chvilí jako by se zastavil čas, nikdo v jídelně se ani nehnul. Charlie sám pořádně nevěděl, jestli dýchá. Schylovalo se k něčemu hroznému.

„A máš to!“ Rocco vyrazil k Jancy, odstrčil Lestera z cesty, až se svezl na zadek a odletěl po podlaze jídelny. „Já tě varoval.“ Přiblížil se k holce známé po celém státě jako zhouba zadáků. Těžko říct, co by se stalo, kdyby v tu chvíli nevešla do jídelny paní Abbotová hledat batoh Ellie Hopkinsové, na který Charlie úplně zapomněl.

„Vy dva!“ rozkřikla se přes celou místnost. „Nevím, co se to tam děje, ale právě jste si vysloužili návštěvu u pana ředitele!“ Oba fotbalisté byli pořád ještě na hraně, každý čekal na záminku, aby mohl toho druhého praštit. „A hned!“ zahulákala paní Abbotová z plných plic. Možná se to Charliemu jenom zdálo, ale světla nad hlavami jako by zablikala.

Rocco s Jancy se dali na ústup a Charlie uslyšel zvuk tužky na papíru. Shlédl a zjistil, že si INK dělá poznámky.

„Pozoruhodné.“ Zavřela knížečku, do které psala. „Jak dlouho je ta holka taková?“ zeptala se Charlieho.

„Pořád,“ odpověděl. „Pojď se mnou.“ Vzal INK pod paži, která byla zrovna tak pevná jako každá jiná, a vedl ji ke dveřím. Jack nechal oběd obědem a hnal se za nimi.

„Jsi v pořádku, Indie?“ zeptala se paní Abbotová, když ji mījeli.

„Myslím, že zrovna o mě si nemusíte dělat starost,“ odpověděla INK.

Učitelka se podívala na Charlieho a Jacka. „To je tahle škola vždycky tak bláznivá?“

„Ale ne, tohle nic není,“ uchechtl se Jack. „Měla jste tu být, když nám ředitelovala nestvůra.“

Venku na prázdné chodbě Charlie pustil INK. On, jeho bratr a ta divná holka se zastavili a hleděli na sebe.

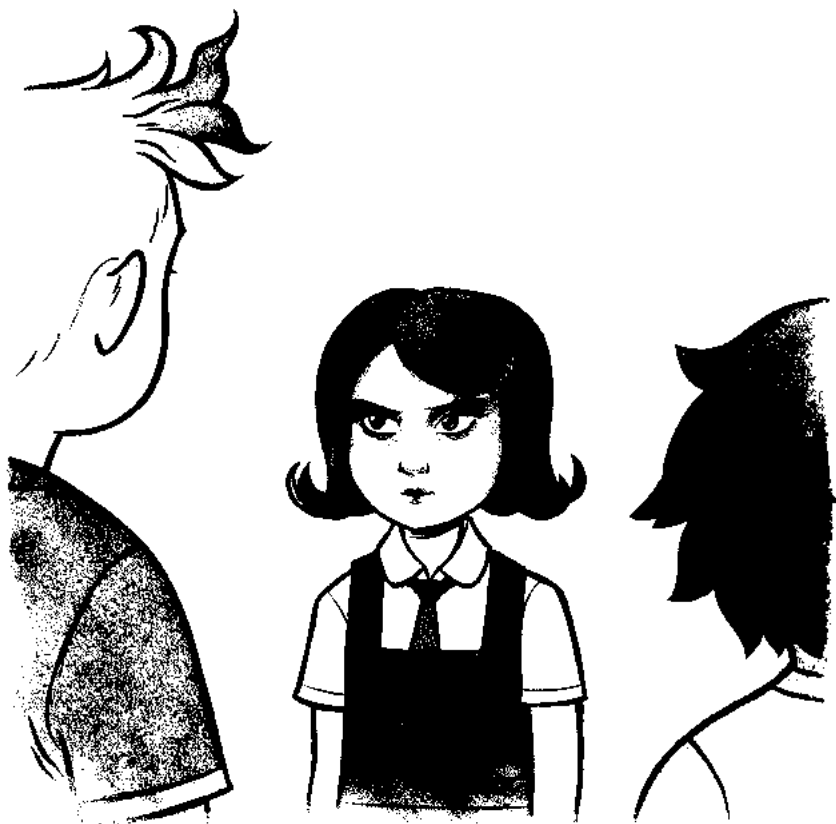
Charlie si ji mohl poprvé prohlédnout zblízka. Kaštanové vlasy měla rozdělené dokonalou pěšinkou a přichycené želvovinovým hřebenem, pleť modravě bílou jako odstředěné mléko a tváře jemně růžové. S velkýma hnědýma očima a dlouhými řasami vážně připomínala panenku. Ale ne tu z hračkářství. Dívat se na INK bylo jako otevřít zapomenutou truhlu na půdě zapadané prachem a objevit v ní naprosto zachovanou panenku z jiných časů.

„Já vím, kdo jsi. Proč jsi tady?“ zeptal se jí Charlie. „Co tu chceš?“

„Teda, Charlie, to je ale seznámení,“ zamumlal si Jack ironicky pod vousy.

„Chci chodit do školy,“ oznámila mu INK. „Vypadá to, že se svět pořádně změnil, co jsem byla pryč. Jistě se toho mám hodně co učit.“

Charlie zavrtěl hlavou a rozesmál se. „To se povedlo. Nevěřím ti ani ň,“ odfrkl si. Ukázal k jídelně. „Ty děcka tam ti taky nevěří. Máš něco za lubem. Co? Chceš

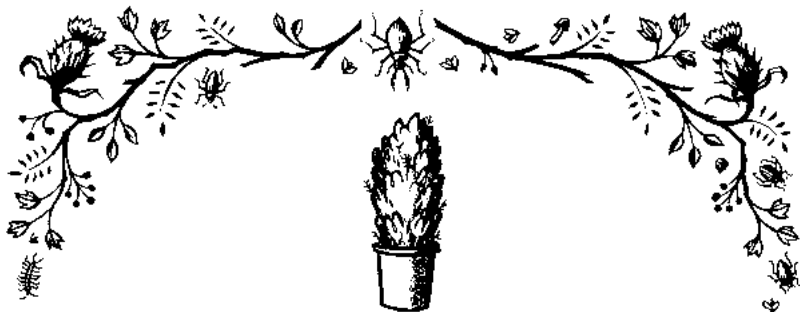

naši školu vyhodit do vzduchu, nebo ji vypálit, jako jsi to udělala s tím majákem v Maine?“

Jack nad bratrovou neomaleností zalapal po dechu. „Charlie!“

INK na něj zírала velkýma hnědýma očima a pokyvovala, jako by konečně pochopila. „Sestra mě varovala, že to bude takové. Ale to nevadí. Ukážu vám všem *přesně*, co mám za lubem.“

A pak se INK bez varování rozběhla. Byla rychlejší, než by do ní řekli, a za pár vteřin zmizela za rohem. Charlie s Jackem se ji snažili dohnat, ale ztratila se jim.

~ PÁTÁ KAPITOLA ~

VRAŽEDNÉ KVĚTINÁČE

Charlie s Jackem uháněli ulicemi Cypřišového Potočka, uhýbali před dětskými kočárky a přeskakovali psy.

Charlie dorazil k Hazelinu herbáriu o zlomek vteřiny před Jackem. Postavil se, roztáhl ruce a nohy přede dveřmi a zablokoval je, aby se bratr do obchodu nedostal. Jenže Jack se prostě svezl na kolena a proklouzl mu pod nohama.

„Kluci! Co to proboha –“ Charlotte Lairdová vyšla zpoza pokladny a Jack se k ní rozběhl přes krámk. Zákazník u pultu tu scénu sledoval s vytřeštěnýma

očima a poplašeně si tiskl na prsa velkou nádobu s přípravkem proti plísni.

„Je tu INK!“ stačil Jack vyhrknout, než se svalil na zem nevlastní mámě k nohám. Funěl, jako by tu zprávu přinesl přes hory doly a přes celé město. Jakmile to bylo venku, podlomila se kolena i Charliemu. Zhroutil se a lapal po dechu, co mu pálící plíce stačily.

Charlotte nechala chlapce na zemi a obrátila se k zákazníkovi. „Moc se omlouvám, pane Hainey.“ Vzala ho pod paží a vedla ke dveřím. „Bohužel tu máme nálehavou událost. Omluvil byste nás laskavě? Mast proti plísním dnes máte na účet podniku. Ale nezapomeňte prosím na ta dvě pravidla, jak jsme o nich mluvili – používat jen na nohy, a čím míň, tím líp. Neuděláme stejnou chybu třikrát, vidíte, že ne?“

„Jistě,“ ubezpečil ji ten muž a překročil Charlieho. Jakmile byl ze dveří, Charlotte zamkla a obrátila ceduli ve výkladu na **ZAVŘENO**.

Obrátila se k nim a lokny kudrnatých zrzavých vlasů se jí kroutily jako hadi. „Co se to sakra děje?“ chtěla vědět. „Já se tu snažím vést obchod!“

Charlie zahájil bolestný proces zvedání se ze země. „Dneska byla ve škole INK.“

„Ne!“ Charlotte se chytla pultu, aby se nezhroutila. Vypadala jako vyoraná myš. „V základce v Cypřišovém Potoce?“

„Jo, a Charlie ji zahnal!“ žaloval Jack.

„To teda ne!“ zavrčel Charlie, zatímco vstával a oprašoval se.

Jack vyskočil na nohy. „Ale jo!“ houkl na bratra. „Byl na ni sprostěj a ona zmizela.“

„A co jsem měl asi tak dělat?“ obořil se na něj Charlie. „Krmit ji sendvičem s burákovým máslem a džemem?“

„Chlapci!“ rozkřikla se na ně Charlotte a hádka ustala. „Oba dva sednout k pultu, a hned!“

Charlie s Jackem si přitáhli stoličky, jen na sebe vrčeli. Přitom si Charlie všiml něčeho

divného. Na zemi v rohu stály dobré dva tucty rostlin v květináčích. Herbárium jeho nevlastní mámy přetévalo bujnou zelení, ale nikdy nenechávala rostliny na zemi, kde by je

mohl někdo srazit. Květináče stály vždycky ve výlohách nebo na policích. Charlie usoudil, že tyhle si někdo koupil a brzo si je vyzvedne. Byly zabalené v průhledných plastových pytlích a ten největší měl připíchnutý účet. Na tom by nebylo nic divného, až na to, co to bylo za rostliny. Charlie pomáhal v krámku každý víkend a věděl, že tahle zásilka není druh, jaký Charlotte obvykle prodává. Blín černý, durman obecný, náprstník červený a oměj vlčí mor. K tomu ještě pár tropických rostlin, které neznal. Ale klidně by se vsadil, že s těmi ostatními na zemi mají jedno společné: jsou jedovaté.

Zaslechl, jak na podlaze zaškrábaly nohy Charlottiny stoličky. Maceška, jak jí někdy říkali, se usadila naproti chlapcům. „Takže INK nakonec dorazila,“ povzdechla si.

„Tys věděla, že přijde?“ podivil se Jack.

„Měla jsem takové tušení. Kam jinam by šla, když teď zůstala trčet na téhle straně?“ zeptala se Charlotte. „Její maják v Maine shořel. A hrad Kessog v Orvillských Vodopádech se bourá. Dneska ráno jsem to viděla ve zprávách.“

To se dalo čekat. V létě se v hradu usídlili skřeti, kteří pomáhali ICK a INK prodávat Spánkový elixír.